

Lillæg paa *U* og Brændevin; men jeg tror ikke, at et Forsøg i den Retning vil vise sig praktisk. Sukker og Kaffe ere i mine Tanker fortræffelige Beskatningsobjekter. Det er Artikler, der forbruges i stigende Maal, efter som Velstanden tiltager i Befolkningen, de frembyde ikke nogen sær Vanskelighed ved Opkrævningen af Skatten, og der er som nævnt Sandsynlighed for, at Udbyttet af disse Toldpositioner vil være jævnt stigende, og maatte endogaa meget stige, i ethvert Tilfælde stigende i samme Forhold, som Befolkningens Velstand stiger. Jeg tror, at netop disse Positioner ere blandt dem, man maa puste at fastholde, og jeg tvivler heller ikke om, at de ville findes blandt de, om jeg husker ret, 23 Positioner, som Frihandelslandet England har fastholdt af fiskale Hensyn, efter hvad det ærede Medlem fra 1ste Kreds angav. Med Hensyn til enkelte Artikler har man derimod ment, at jeg var gaaet for vidt. Man har saaledes nævnt Affstaffelsen af Ristolden som overflødig. Det er meget vanskeligt at føre noget Bevis for, hvorvidt en Forbrugsgjenstand gaar ind under Begrebene „almindelige Forbrugsgjenstande, Fornødenhedsartikler“, eller om den snarere maa betegnes som en Forbrugsgjenstand, der nærmer sig Luxus, eller som det ialtsald ikke er nødvendigt at forbruge. Jeg er ganske vist gaaet ud fra den Antagelse, at Ris efterhaanden er bleven en almindelig Forbrugsvare her i Landet, og jeg tror, at Indførselskvantiteten ogsaa peger i den Retning. Dertil kommer, at Ris jo allerede nu er en temmelig billig Vare, saa jeg ikke ser rettere, end at den ogsaa af Hensyn til sin Prisbillighed maa antages at være tilgængelig for den store Befolkning. Dersom jeg ikke husker feil, har der endogaa i sin Tid foreligget den ærede Rigsdag ved en tidligere Behandling af disse Spørgsmaal en Protest fra Møllerne heri Landet mod at høre Ristolden, fordi Risen var saa billig og almindelig brugt, at Ophævelsen af Ristolden vilde skabe deres Af sætning af det indenlandske Produkt. Dette turde ogsaa tale for min Betragtning, at Ris er en almindelig Forbrugsgjenstand for Befolkningen. — 3. Forbigaaende maa jeg her ved dette Afsnit gjøre det ærede Thing en Undskyldning for et urigtigt Tal, jeg angav ved Fremsettelsen af Lovforslaget, og som jeg beklager stadig er kommet igjen, saavel i Udtalelser heri Salen som i Pressen, hvor den har behandlet disse Spørgsmaal. Det er den finansielle Værdi af Affstaffelsen af Told paa Siforierødder. Den blev urigtig angiven af mig til kun at have en Værdi af 73,000 Kr., medens det rette Tal er omtrent 116,000 Kr. Det er mig altid pinligt at skulle foretage saadanne Bertigtelser, men en lille Trøst er det, at de Mange, der have bestjæftiget sig med dette Emne, have begaaet den samme Feiltagelse som jeg.

Et tredje Hovedformaal ved Revisionen var en Simplifikation af Toldtarifen. Det Onskelige

heri have heldigvis Alle været enige i, og kun fra et enkelt æret Medlem, det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Harald Hansen), er der fremkommet en Udtalelse om, at det dog kunde have været ønskeligt, om man havde set sig istand til at gaa videre. Det var ikke nogen Fordring om, at man skulde gaa videre, men kun at det kunde være ønskeligt, om man var gaaet videre, og det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at man et andet Sted, nemlig i England, havde set sig istand til at indskrænke hele Toldtarifen til kun at omfatte, om jeg ikke hørte feil, 23 afgiftspligtige Positioner. Det vilde jo være en ganske overordentlig Vættelse for Toldvæsenet, dersom man kunde gaa saa vidt her. Jeg tror ikke, at det vilde være gjørligt, og jeg antager, det heller ikke vil lykkes Frihandelslandet England at blive staaende ved en saa simpel Toldtarif som den nævnte. Saalænge England har et stort Forspring i industriel Udvikling, saalænge er det selvfølgelig Talsmand hele Verden over for Frihandelsprincippet, og saalænge er det ogsaa istand til gennem sin egen Toldtarif at hylde dette Princip og altsaa nydes med en fiskal Told, indskrænket til enkelte Positioner. Men det turde vel hende, at den Tid ikke er fjern, hvor man ogsaa i England vil føle Nødvendigheden af at beskytte Landets Industri i Konkurrencen med Udlandet. Det forekommer mig ialtsald, at der er kommet ikke saa faa Røster til Orde i England i den af mig angivne Retning. At vi i ethvert Tilfælde ikke kunne efterligne England, at vor industrielle Udvikling ikke nu er en saadan, at vi kunne slutte os om Frihandelens Fane og kunne indskrænke vor Toldtarif til kun at være en fiskal Tarif og til kun at omfatte som fiskal Tarif enkelte Positioner, turde være giøet uden yderligere Bevis.

Med Hensyn til den af mig ved Fremsettelsen angivne Nødvendighed af at tage Hensyn til den hidtil faktisk bestaaende Beskyttelse for indenlandske Industrier, har der — og jeg udtaler det med fuld Anerkjendelse — ikke været store Meningsuligheder blandt de ærede Medlemmer, som have udtalt sig, Noget, som er saa meget mere anerkjendelsesværdigt, som der blandt de ærede Medlemmer, der have udtalt sig, har været i alt Fald Enkelte, der frit og aabent have vedkjendt sig af Hjertet at være Frihandelsmænd, og Andre, der ligesaa aabent have udtalt sig for at være Beskyttelsesmænd, men trods denne principielle store Mod sætning i Standpunkter har man dog i det Praktiske ved Bedømmelsen af det Foreliggende fra begge Sider erkjendt Rigtigheden af at tage Hensyn til det Bestaaende, men heller ikke at gaa væsentlig ud over den Beskyttelse, som den bestaaende Lovgivning giver, altsaa med andre Ord, saavidt jeg har formaet at se, i Principet stille sig paa samme Standpunkt som jeg. At der naturligvis maa være en meget afvigende Mening om de enkelte Bestemmelser,